

opusdei.org

**Pismo pape
Benedikta XVI. uz
proglašenje
Svećeničke godine
povodom 150.
obljetnice smrti
Ivana Marije
Vianneya**

Svećenici – neprocjenjivi dar za
Crkvu i čovječanstvo

11.07.2009.

Draga braćo u svećeništvu!

Prigodom predstojeće svetkovine Presvetog Srca Isusova, u petak 19. lipnja – na dan koji je tradicionalno posvećen molitvi za posvećenje svećenika – odlučio sam službeno proglasiti "Svećeničku godinu" u prigodi 150. obljetnice "rođenja za nebo" ("dies natalis") Ivana Marije Vianneya (Jean-Baptiste Marie Vianney), sveca zaštitnika svih župnika na svijetu (1). Ta godina, koja želi potaknuti snažniju zauzetost za duhovnu obnovu svih svećenika u cilju njihova snažnijeg i prodornijeg svjedočenja evanđelja u današnjem svijetu, završit će se na istu svetkovinu 2010. godine.

"Svećeništvo je ljubav Isusova srca ", običavao je govoriti sveti Arški župnik (2). Taj dirljivi izraz omogućuje nam prije svega s nježnošću se i zahvalnošću spomenuti neprocjenjivog dara kojeg svećenici predstavljaju ne samo za Crkvu, već i za samo čovječanstvo. Mislim na sve one prezbitere koji

vjernicima i čitavome svijetu ponizno i svakodnevno nude Kristove riječi i geste, nastojeći se sjediniti s Njim u svojim mislima, volji, osjećajima i čitavim svojim životom. Kako im ne odati priznanje za njihove apostolske napore, njihovo neumorno i samozatajno služenje, njihovu ljubav kojom teže zagrliti sve? I kako ne pohvaliti vjernu odvažnost tolikih svećenika koji usprkos svim poteškoćama i nerazumijevanjima ostaju vjerni svojem pozivu biti "Kristovi prijatelji", koje je on po imenu pozvao, sebi odabrao i poslao?

Ja sam još uvijek čuvam u svom srcu uspomenu na prvoga župnika uz kojeg sam vršio svoju službu kao mladi svećenik: on mi je ostavio primjer bespridržajnog posvećenja svojoj pastoralnoj službi; u njoj ga je snašla i smrt dok je nosio popudbinu jednom teškom bolesniku. U sjećanje mi se vraćaju bezbrojna subraća koju

sam susretao i s kojima se i dalje susrećem, također tijekom svojih pastoralnih putovanja u razne države, koji iz dana u dan velikodušno i predano obavljaju svoju svećeničku službu. Ali spomenuti izraz koji koristi sveti župnik doziva u svijest također probodeno Kristovo srce i trnovu krunu kojom je ono obavijeno. Pred mojim su očima, stoga, i bezbrojne patnje kroz koje prolaze svećenici, bilo zato što su dionici ljudskih iskustava boli i trpljenja u raznoraznim njihovim očitovanjima, bilo zato što su neshvaćeni od strane onih kojima služe. Kako ne spomenuti također tolike svećenike čije se dostojanstvo gazi, koje se sprječava da vrše svoje poslanje i katkad progoni, čak do te mjere da daju najviše svjedočanstvo prolivene krvi za Krista?

Ima, nažalost, također žaljenja vrijednih situacija, u kojima sama

Crkva trpi zbog nevjernosti nekih svojih službenika. Razlog je to zbog koje se svijet sablažnjava i okreće leđa Crkvi. Ono što ponajviše može koristiti u tim slučajevima Crkvi nije toliko podrobno otkrivanje svih slabosti svojih službenika, koliko obnovljena i radosna svijest o veličini Božjega dara, konkretiziranog u izvanrednim primjerima velikodušnih pastira, redovnika koji izgaraju od ljubavi prema Bogu i dušama te mudrih i strpljivih duhovnika. Učenja i primjeri svetog Ivana Marije Vianneya mogu u tome pogledu pružiti svima značajnu uporišnu točku: Arški župnik je bio veoma ponizan, ali itekako svjestan, kao svećenik, da je neizmjerni dar za svoj narod: "Dobri pastir, pastir po Božjem srcu, je najveće blago koje dobri Bog može dati nekoj župi i jedan od najdragocjenijih darova božanskog milosrđa" (3). Kada bi govorio o svećeništvu naprosto nije

nalazio riječi da opiše veličinu dara i zadaće povjerene jednom ljudskom stvorenju. "O kako je svećenik velik!... Kada bi to shvatio, umro bi... Bog ga sluša: on izgovori dvije riječi a Naš Gospodin silazi s neba na njegov glas i zatvara se u malu hostiju..." (4). Objašnjavajući svojih vjernicima važnost sakramenta govorio je: "Bez sakramenta Reda, ne bismo imali Gospodina. Tko ga je stavio tamo u svetohranište? Svećenik. Tko je dočekaao vašu dušu kada je prvi put ulazila u život? Svećenik. Tko je hrani i krijepi na njezinu zemaljskom putovanju? Svećenik. Tko će je pripremiti da se pojavi pred Božjim licem, perući je po posljednji put u krvi Isusa Krista? Svećenik, uvijek svećenik. A ako bi ta duša umrla [zbog grijeha] tko će je podići na novi život, tko će joj vratiti spokoj i mir? Ponovno svećenik... Poslije Boga, svećenik je sve!... On će sama sebe shvatiti tek u nebu" (5). Ove riječi, koje su izašle iz svećeničkog srca

jednog župnika, mogu se činiti pretjeranima. Ipak, iz njih se da nazrijeti koliko je on mnogo cijenio sakrament svećeništva. Kao da ga je preplavljivao bezgranični osjećaj odgovornosti. "Ako bismo dobro shvatili što je svećenik na zemlji, umrli bismo, ali ne od straha, već od ljubavi... Bez svećenika, smrt i muka Našega Gospodina bili bi beskorisni. Svećenik je taj koji nastavlja djelo otkupljenja na zemlji... Kakve bi koristi bilo od kuća pune zlata kada ne bi bilo nikoga da otvori njezina vrata? Svećenik posjeduje ključ nebeskih blaga: on otvara vrata; on je ekonom dobroga Boga; upravitelj njegovih dobara... Ostavite župu dvadeset godina bez svećenika i u njoj će se na koncu klanjati životinjama... Svećenik nije svećenik za sebe, već za vas" (6).

Došao je u Ars, seoce od 230 stanovnika. Biskup ga je unaprijed upozorio da se ondje do vjere malo

drži. "U toj župi nema mnogo Božje ljubavi, ali ćete je vi ondje donijeti". Bio je, stoga, potpuno svjestan da odlazi tamo utjeloviti Kristovu prisutnost i svjedočiti njegovu spasenjsku nježnost: "[Bože moj], udijelite mi obraćenje moje župe; voljan sam trpjeti sve što hoćete, čitav svoj život!", tom je molitvom započeo svoje poslanje (7). U obraćenje svoje župe sveti je župnik uložio sve svoje snage, uvijek mu je na prvome mjestu bio odgoj kršćanskog puka koji mu je povjeren. Draga braćo u svećeništvu, zamolimo Gospodina Isusa milost da i mi uzmognemo usvojiti pastoralnu metodu svetog Ivana Marije Vianneya! U prvom redu moramo naučiti potpuno se poistovjetiti sa svojom službom. U Isusu, osoba i poslanje teže tome da budu jedno: cjelokupno njegovo spasenjsko djelovanje bilo je i jest izraz njegove "sinovske svijesti" da, od vječnosti, stoji pred Ocem u stavu pokoravanja

njegovoj volji s ljubavlju. Svećenik također mora – ponizno i zbiljski – težiti tom poistovjećivanju. To zacijelo ne znači zaboraviti da je bitna učinkovitost službenika neovisna o svetosti njegove službe; ali ne smije se također smetnuti s uma izvanrednu plodnost koju ima susret između stvarne svetosti službe i osobne svetosti poslužitelja. Arški je župnik odmah prionuo toj poniznoj i strpljivoj zadaći usklađivanja svoga života poslužitelja sa svetošću povjerene mu službe, odlučivši "prebivati", čak i fizički, u svojoj župnoj crkvi: "Netom što je došao izabrao je crkvu za dom u kojem će boraviti... Ulazio je u crkvu prije zore i iz nje izlazio tek nakon večernjeg Anđelova pozdravljenja. Ondje ga se moralo tražiti kada ga se trebalo", čita se u njegovu prvom životopisu (8).

Pobožno pretjerivanje njegova životopisca ne smije nas navesti da

zanemarimo činjenicu da je sveti župnik znao također aktivno "prebivati" na čitavom području svoje župe: redovito je pohodio bolesnike i obitelji; organizirao je pučke misije i proslave zaštitnika župe; prikupljao je i raspolagao novcem za karitativna i misionarska djela; objeljivao je svoju crkvu i opskrbljivao je crkvenim namještajem; brinuo se za siromašne djevojke i odgajateljice iz "Providencea" (ustanova koju je sam osnovao); brinuo za obrazovanje djece; osnivao bratovštine i pozivao laike da surađuju s njim.

Njegov me primjer nekako sam od sebe potiče da istaknem prostore suradnje koje treba sve više proširivati na vjernike laike, s kojima prezbiteri čine jedan svećenički narod (9) i usred kojeg se, snagom ministerijalnog svećeništva, nalaze "da sve vode k jedinstvu ljubavi 'po tome što se svi uzajamno ljube

bratskom ljubavlju i idu ususret jednim drugima s poštovanjem' (Rim 12, 10)" (10). U vezi s tim treba podsjetiti na topli poziv kojim Drugi vatikanski koncil potiče prezbitere da "iskreno priznaju i promiču dostojanstvo laikâ i poseban udio koji laici imaju u poslanju Crkve... Rado neka slušaju laike i bratski promatraju njihove želje, priznavajući njihovo iskustvo i mjerodavnost na raznim poljima ljudske djelatnosti, da bi tako mogli zajedno s njima razabirati znakove vremena" (11).

Svoje je župljane sveti župnik poučavao prije svega svjedočanstvom života. Na njegovu su primjeru vjernici učili moliti, zadržavajući se rado pred svetohraništem radi pohoda euharistijskom Isusu (12). "Nema potrebe mnogo govoriti već treba dobro moliti", tumačio im je župnik, "Zna se da je Isus ondje, u svetom

tabernakulu: otvorimo mu svoje srce, radujmo se njegovoj svetoj prisutnosti. To je najbolja molitva" (13). I opominjao je: "Dodite na pričest, braćo moja, dodite k Isusu. Dodite živjeti od Njega da biste mogli živjeti s Njim..." (14). "Točno je da niste toga dostojni, ali vam je to potrebno" (15). Taj način odgoja vjernika euharistijskoj prisutnosti i pričesti bio je najučinkovitiji kada bi ga promatrali dok slavi svetu misnu žrtvu. Oni koji su tome svjedočili kazuju da "nije bilo moguće pronaći lik koji bi bolje izrazio bogoslužjenje... Promatrao je hostiju s beskrajnom ljubavlju" (16). "Sva dobra djela zajedno nisu ravna misnoj žrtvi, jer su to ljudska djela, dok je sveta misa Božje djelo" (17), govorio je. Bio je uvjeren da o misi ovisi sav žar svećenikova života: "Razlog svećenikove malaksalosti leži u tome što ne slavi misu s dužnom pažnjom! Moj Bože, kako samo treba žaliti svećenika koji slavi misu kao da radi

neku rutinsku stvar!" (18). Stekao je isto tako naviku da, dok slavi, uvijek prinosi također žrtvu vlastitog života: "Kako je dobro da svećenik svakog jutra prinese samoga sebe Bogu u žrtvi!" (19).

U toj dubokoj osobnoj poistovjećenosti sa žrtvom križa s jednakim je duhovnim poletom slavio i misu na oltaru i ispovijedao pokornike. Svećenici se ne bi smjeli nikada pomiriti s praznim ispovjedaonicama ili prividnom ravnodušnošću vjernika prema tome sakramentu. U doba svetog župnika, u Francuskoj, ispovijed nije bila ni lakša, niti joj se češće pristupalo no u naše dane, jer je revolucionarni vihor dugo vremena zatirao vjersku praksu. Ali on je na svaki način, propovijedu i uvjeravanjima, pokušavao pomoći svojim vjernicima da ponovno otkriju značenje i ljepotu sakramenta pokore, predstavljajući je kao duboki zahtjev euharistijske

prisutnosti. Stvorio je tako kreposni krug. Provodeći dugo vremena u crkvi pred svetohraništem potaknuo je vjernike da se povedu za njegovim primjerom i dolaze pohoditi Isusa, znajući, istodobno, da će ondje sigurno naći svoga župnika, spremna saslušati ih i udijeliti im oprostjenje. Kasnije je počelo dolaziti sve veće mnoštvo pokornika iz cijele Francuske zbog čega je u ispovjedaonici znao boraviti i po 16 sati dnevno. Govorilo se tada da je Ars postao "velika bolnica dušâ" (20). Njegov prvi životopisac je napisao: "Milost koju je postizao [za obraćanje grešnika] bila je toliko snažna da ih je išla tražiti ne ostavljajući im ni tren predaha" (21). Sveti župnik na isto misli kada kaže: "Nije grešnik taj koji se vraća Bogu da traži od njega oprostjenje, već sam Bog hita za grešnikom i vraća ga k sebi" (22). "Taj dobri Spasitelj je tako pun ljubavi da nas traži posvuda" (23).

Svi mi svećenici moramo osjetiti da se one riječi, koje je on stavio u usta Kristu, tiču nas osobno: "Dajem u zadatak mojim poslužiteljima da naviještaju grešnicima da sam uvijek spreman primiti ih, da je moje milosrđe neizmjereno" (24). Od svetog Arškog župnika mi se svećenici možemo naučiti ne samo nepokolebljivom pouzdanju u sakrament pokore koje nas potiče ponovno ga staviti u središte naših pastoralnih briga, već također metodu "dijaloga spasenja" koji taj sakrament za sobom povlači. Arški se župnik s različitim pokornicima različito ophodio. Svakog onoga koji bi dolazio u njegovu ispovjedaonicu nošen dubokom i poniznom potrebom za Božjim oproštenjem, on bi bodrio da uroni u "bujicu Božjega milosrđa" koja u svojoj silini sve nosi. I ako bi tko bio ožalošćen vlastitom slabošću i nestalnošću i plašio se budućeg novog pada, župnik mu je otkrivao Božje tajne riječima koje

plijene svojom dirljivom ljepotom:
"Dobri Bog sve zna. I prije no što ste pristupili ispovjedi, on već zna da ćete ponovno sagriješiti a ipak vam oprašta. Kako je velika ljubav našega Boga: tolika je da rado zaboravlja budućnost, samo da bi nam oprostio!" (25). Onima koji bi se, naprotiv, optuživali mlako i ravnodušno vlastitim bi bolnim suzama ozbiljno pokazao koliko je taj stav "odbojan": "Plačem zato što vi ne plaćete" (26), znao bi reći. "Kad ne bi samo Gospodin bio tako dobar! Ali on je tako dobar! Treba biti bešćutan pa se tako ophoditi s tako dobrim ocem!" (27). Budio je kajanje u srcu mlakih, prisiljavajući ih da vide, vlastitim očima, Božje trpljenje zbog njihovih grijeha koje se odražava na licu svećenika koji ih je ispovijedao. Onome, pak, koji bi mu dolazio željan i spreman za dublji duhovni život, širom je otvarao bezdan Božje ljubavi, objašnjavajući neizrecivu ljepotu koju donosi život u

sjedinenosti s Bogom i u njegovoj prisutnosti: "Sve pred Božjim očima, sve s Bogom, sve kako bi omiljeli Bogu... Kako je to lijepo!" (28). Učio ih je ovako moliti: "Bože moj, udijeli mi milost da te ljubim onoliko koliko mi je moguće ljubiti te" (29).

Arški je župnik u svome vremenu znao preobraziti srce i živote tolikih ljudi, jer im je pomogao da iskuse Gospodinovu milosrdnu ljubav. I u našem je dobu prijeko potreban takav jedan navještaj i takvo jedno svjedočanstvo istine ljubavi: Deus caritas est (1 Iv 4, 8). Ivan Marija Vianney je riječju i sakramentima svoga Isusa izgrađivao svoj narod, premda ga je često obuzimala strepnja jer je bio uvjeren da je nedorastao toj službi, tako da je više put poželio pobjeći od odgovornosti župne službe za koju se smatrao nedostojnim. Usprkos tome, primjernom je poslušnošću ostao uvijek na svome mjestu, jer je

izgarao u apostolskom žaru za spasenje dušâ. Strogim je isposništvom nastojao potpuno prionuti vlastitom pozivu i poslanju: "Velika je nesreća za nas župnike – žalio se svetac – da nam duša otupi" (30); pod tim je mislio na opasnost da se pastir navikne na grešnost ili ravnodušnost u kojem mnogi u njegovu stadu žive. Bdjenjem i postom je obuzdavao tijelo, kako se ono ne bi pobunilo protiv njegove svećeničke duše. Nije bježao ni od mrtvljenja za dobro duša koje su mu bile povjerene i kako bi time pridonio okajanju tolikih grijeha koje je čuo na ispovijedi. Nekom je subratu svećeniku tumačio: "Reći ću vam koji je moj recept: zadajem grešnicima malu pokoru a ostalo ja činim namjesto njih" (31). Pored konkretne pokore kojima se Arški župnik podvrgavao, za sve ostaje valjana srž njegova nauka: Isus je za duše prolio svoju krv i svećenik se ne može

posvetiti njihovu spasenju ako odbija imati osobni udio u "dragocjenoj žrtvi" otkupljenja.

I današnjem svijetu, kao i u teškim vremenima u kojima je živio Arški župnik, potrebno je da se prezbiteri u svom životu i djelovanju ističu odlučnim svjedočenjem evanđelja. S pravom primjećuje Pavao VI.:

"Suvremeni čovjek radije sluša svjedoke no učitelje, i ako sluša učitelje čini to jer su svjedoci" (32).

Kako ne bi iskusili egzistencijalnu prazninu u sebi i kako djelotvornost naše službe ne bi bila ugrožena, trebamo se uvijek iznova pitati:

"Jesmo li doista prožeti Božjom riječju? Je li to hrana od koje živimo, više no što su to kruh i stvari ovoga svijeta? Poznajemo li je doista?

Ljubimo li je? Je li naš duh toliko zaokupljen tom Riječju da ona ostavlja traga u našem životu i oblikuje našu misao?" (33). Kao što je Isus pozvao dvanaestoricu da budu s

njim (usp. Mk 3, 14) a tek kasnije ih poslao propovijedati, tako su i u našim danima svećenici pozvani prigrliti taj "novi način života" koji je uveo Gospodin Isus i kojeg su usvojili apostoli (34).

Upravo to bespridržajno prijanjanje uz taj "novi način života" karakterizirao je svećeničku službu Arškog župnika. Papa Ivan XXIII. u enciklici *Sacerdoti nostri primordia*, koja je objavljena 1959. godine, na 100. obljetnicu smrti Ivana Marije Vianneya, predstavio ga je kao isposnika s posebnim osvrtom na "tri evanđeoska savjeta", koje papa smatra nužnim također za prezbitere. "Premda svećenici zbog kleričkog staleža nisu dužni prigrliti evanđeoske savjete, oni im se ipak nude, kao i svim ostalim vjernicima, kao redoviti put kršćanskog posvećenja" (35). Arški je župnik znao živjeti "evanđeoske savjete" na način primjeren svom prezbiterskom

zvanju. Njegovo siromaštvo, naime, nije bilo siromaštvo jednog redovnika ili monaha, već siromaštvo koje se traži od svećenika: premda je raspolagao s mnogo novca (budući da su imućniji hodočasnici davali izdašna sredstva za njegova karitativna djela), znao je da je sve darovano njegovoj crkvi, njegovim siromasima, njegovoj siročadi, djevojkama iz njegove "Provance" (36), obiteljima koje su najviše oskudijevale. Zato je on "bio bogat kada je trebalo davati drugima, a vrlo siromašan prema sebi" (37). Ovako bi to tumačio: "Moja je tajna jednostavna: sve dati i ništa ne zadržati" (38). Kada ne bi imao novca, siromašnima koji su mu se obraćali govorio je zadovoljan: "danas sam siromašan kao i vi, jedan sam od vas" (39). Tako je, na kraju života, potpuno mirno mogao reći: "Nemam više ništa. Dobri Bog me sada može pozvati kada hoće!" (40). I njegova je čistoća bila čistoća koja se

traži od svećenika za njegovu službu. Može se reći da je to bila čistoća koja priliči onome koji mora svakoga dana doticati euharistiju i koji je svakoga dana gleda sa svim zanosom srca i sa istim je zanosom daje svojim vjernicima. O njemu su govorili da je "čistoća zračila iz njegova pogleda"; vjernici su to opažali kada bi gledao svetohranište zaljubljenim pogledom (41). I poslušnost svetog Ivana Marije Vianneya, na kraju, našla je svoj puni izraz u svjesnom prihvaćanju svakodnevnih zahtjeva njegove službe. Poznato je koliko ga je mučila da je neprikladan za župnu službu i želja da pobjegne i "negdje u osami plače čitav život" (42). Samo poslušnost i velika ljubav prema dušama uspjeli su ga uvjeriti da ostane na svome mjestu. Samom sebi i svojim vjernicima je tumačio: "Ne postoje dva dobra načina da se služi Bogu, već samo jedan: služiti mu kako on želi da mu se služi" (43). Njegovo zlatno pravilo za život u

poslušnosti glasilo je: "Čini samo ono što se može prinijeti dobrom Bogu" (44).

U kontekstu duhovnosti jačane vršenjem evanđeoskih savjeta, želim svećenicima, u ovoj godini koja je njima posvećena, uputiti poseban poziva da prihvate novo proljeće koje Duh u našim danima budi u Crkvi, među ostalim, također kroz crkvene pokrete i nove zajednice. "Duh daje mnoge darove... On puše gdje hoće. Čini to na neočekivan način, na neočekivani mjestima i u nepredviđenim i novim oblicima... ali nam pokazuje također da On djeluje zbog jedinog Tijela i u jedinstvu jedinoga Tijela" (45). U vezi s tim, vrijedi izjava dekreta Presbyterorum ordinis: "Ispitujući duhove jesu li od Boga, s osjećajem vjere neka (prezbiteri) otkriju mnogovrsne karizme laikâ, kako one neznatne tako i one više, te ih radosno priznaju i brižljivo

promiču" (46). Ti darovi koji mnoge potiču na uzvišeniji duhovni život, mogu koristiti ne samo vjernicima laicima, već i samim poslužiteljima. Iz zajedništva zaređenih poslužitelja i karizmi, naime, može proizići "vrijedan poticaj za novu zauzetost Crkve u naviještanju i svjedočenju evanđelja nade i ljubavi u svakom kutku zemlje" (47). Htio bih nadalje nadodati, tragom apostolske pobudnice Pastores dabo vobis pape Ivana Pavla II., da zaređena služba ima duboku "zajedničarsku (komunitarnu) formu" i može se vršiti samo u zajedništvu prezbitera s njihovim biskupom (48). Potrebno je da se to zajedništvo svećenika s njihovim biskupom, koje se temelji na sakramentu reda i biva vidljivo u euharistijskom slavlju, pretvori u razne konkretne oblike stvarnog i prisnog svećeničkog bratstva (49). Jedino će tako svećenici znati živjeti u punini dar celibata i biti kadri izgrađivati kršćanske zajednice u

kojima će se ponavljati čudesa što su se događala pri prvom navještaju evanđelja.

Pavlova godina koje se primiće svom kraju poziva nas upraviti svoj pogled također prema Apostolu narodâ, koji predstavlja divni primjer svećenika, koji se potpuno "dao" svojoj službi. "Jer ljubav nas Kristova obuzima – pisao je – kad promatramo ovo: jedan za sve umrije, svi dakle umriješe" (2 Kor 5, 14). I dodaje: "i za sve umrije da oni koji žive ne žive više sebi, nego onomu koji za njih umrije i uskrsnu" (5, 15). Ima li boljeg programa od toga za svećenika koji je odlučio zaputiti se putom kršćanskog savršenstva?

Dragi svećenici, proslava 150. obljetnice smrti svetog Ivana Marije Vianneya (1859.) slijedi neposredno nakon upravo završenih proslava 150. obljetnice lurdskih ukazanja (1858.). Već 1959. godine blaženi

papa Ivan XXIII. je primijetio:
"Neposredno prije no što će Arški
župnik zaključiti svoj dugi životni
vijek ispunjen zaslugama, Djevica se
Marija, na drugom kraju Francuske,
ukazala jednoj poniznoj i čistoj
djevojčici i prenijela joj poruku
molitve i pokore koja i stotinu godina
kasnije još uvijek nastavlja donositi
obilne plodove. Život toga svećenika,
čije se stote obljetnice smrti
spominjemo, već je unaprijed bio
živa ilustracija velikih nadnaravnih
istina kojima je bila poučena
vidjelica iz Massabiellea. On sâm je
prema Bezgrešnom začecu Presvete
Djevice gajio veliku pobožnost;
godine 1836. posvetio je svoju župu
Mariji začetoj bez grijeha i dočekaao s
velikom vjerom i radošću
proglašenje te dogme 1854.
godine" (50). Sveti je župnik uvijek
svoje vjernike podsjećao da "Isus
Krist nakon što nam je dao sve ono
što nam je mogao dati, želi nama
sada ostaviti ono što mu je

najdragocjenije, to jest svoju svetu Majku" (51).

Presvetoj Djevici povjeravam ovu Svećeničku godinu. Molim je da probudi u srcu svakog prezbitera velikodušnu i novu zauzetost za one ideale potpunog predanja Kristu i Crkvi koji su nadahnjivali misao i djelo svetog Arškog župnika. Svojim gorljivim molitvenim životom i svojom žarkom ljubavlju prema raspetom Isusu Ivan Marija Vianney rastao je iz dana u dan u svojem bespridržajnom predanju Bogu i Crkvi. Neka njegov primjer probudi u svećenicima ono svjedočanstvo jedinstva s biskupom, jednih s drugima i s laicima koje je, danas kao i uvijek, toliko nužno. Usprkos zlu koje je u svijetu, Kristove riječi upućene njegovim apostolima na Posljednjoj večeri i dalje su aktualne: "U svijetu imate muku, ali hrabri budite - ja sam pobijedio svijet!" (Iv 16, 33). Vjera u božanskog Učitelja

daje nam snagu gledati s
povjerenjem u budućnost. Dragi
svećenici, Krist računa na vas. Po
primjeru svetog Arškog župnika,
pustite da vas On osvoji. Tako ćete i
vi, u današnjem svijetu, biti glasnici
nade, pomirenja i mira!

S mojim blagoslovom.

Iz Vatikana, 16. lipnja 2009.

Benedikt XVI.

(1) Svecem zaštitnikom svih župnika
na svijetu proglasio ga je Vrhovni
svećenik Pio XI. 1929. godine.

(2) "Le Sacerdoce, c'est l'amour du
cœur de Jésus" (u Le curé d'Ars. Sa
pensée - Son cœur. Présentés par
l'Abbé Bernard Nodet, izd. Xavier
Mappus, Foi Vivante, 1966., str. 98). U
nastavku: Nodet. Ista je rečenica

citirana također u Katekizmu
Katoličke Crkve, 1589.

(3) Nodet, str. 101.

(4) Ibid., str. 97.

(5) Ibid., str. 98-99.

(6) Ibid., str. 98-100.

(7) Ibid., str. 183.

(8) Monnin A., *Il Curato d'Ars. Vita di
Gian-Battista-Maria Vianney*, sv. I,
izd. Marietti, Torino 1870., str. 122.

(9) Usp. Lumen gentium, 10.

(10) Presbyterorum ordinis, 9.

(11) Ibid.

(12) "Promatranje (kontemplacija) je
pogled vjere. 'Ja gledam njega i on
gleda mene', kazao je svom svetom
župniku seljak iz Arsa moleći pred

svetohraništem" (Katekizam
Katoličke Crkve, 2715).

(13) Nodet, str. 85.

(14) Ibid., str. 114.

(15) Ibid., str. 119.

(16) Monnin A., nav. dj., II, str. 430 sl.

(17) Nodet, str. 105.

(18) Ibid., str. 105.

(19) Ibid., str. 104.

(20) Monnin A., nav. dj., II, str. 293.

(21) Ibid., II, str. 10.

(22) Nodet, str. 128.

(23) Ibid., str. 50.

(24) Ibid., str. 131.

(25) Ibid., str. 130.

(26) Ibid., str. 27.

(27) Ibid., str. 139.

(28) Ibid., str. 28.

(29) Ibid., str. 77.

(30) Ibid., str. 102.

(31) Ibid., str. 189.

(32) Evangelii nuntiandi, 41.

(33) Benedikt XVI., Homilija na misi s podjelom sakramenta potvrde, 9. 4. 2009.

(34) Usp. Benedikt XVI., Discorso all'Assemblea plenaria della Congregazione del Clero (Govor na Plenarnoj skupštini Kongregacije za kler), 16. 3. 2009.

(35) P. I.

(36) Naziv koji je dao kući u kojoj je bilo smješteno i odgajano više od 60

napuštenih djevojaka. Da bi je održao bio je spreman na sve: "J'ai fait tous les commerces imaginables", govorio je sa smijehom (Nodet, str. 214).

(37) Nodet, str. 216.

(38) Ibid., str. 215.

(39) Ibid., str. 216.

(40) Ibid., str. 214.

(41) Usp. ibid., str. 112.

(42) Usp. ibid., str. 82-84; 102-103.

(43) Ibid., str. 75.

(44) Ibid., str. 76.

(45) Benedikt XVI., Omelia nella Veglia di Pentecoste (Homilija na duhovskom bdjenju), 3. 6. 2006.

(46) Br. 9.

(47) Benedikt XVI., Discorso ai Vescovi amici del Movimento dei Focolari e della Comunità di Sant'Egidio (Govor biskupima prijateljima Pokreta fokolara i Zajednice svetog Egidija), 8. 2. 2007.

(48) Usp. br. 17.

(49) Usp. Ivan Pavao II., Ap. pob. Pastores dabo vobis, 74.

(50) Enc. Sacerdotii nostri primordia, P. III.

(51) Nodet, str. 244.

Informativna katolička
agencija. 10.07.2009 | 11:40 |
IKA D - 114027/7. [http://
www.ika.hr/index.php?
prikaz=vijest&ID;=114027](http://www.ika.hr/index.php?prikaz=vijest&ID;=114027)

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/pismo-pape-benedikta-xvi-
uz-proglasenje-svecenicke-godine-
povodom-150-obljetcnice-smrti-ivana-
marije-vianneya/](https://opusdei.org/hr-hr/article/pismo-pape-benedikta-xvi-uz-proglasenje-svecenicke-godine-povodom-150-obljetcnice-smrti-ivana-marije-vianneya/) (2.02.2026.)